

25. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

21. ČERVNA 1998

Z obsahu:

Duch Svatý při Kristově křtu a v jeho veřejném životě

Jan Pavel II. při
generální audienci
3. června 1998
– strana 2 –

Turínské plátno – ikona utrpení nevinných všech dob

Jan Pavel II.
v Turíně 24. 5. 1998
– strana 4 –

Kde je Matka Boží, tam lidé zpívají

Z homilie Joachima
kardinála Meisnera při
pouti v Kevelearu
– strana 6 –

Archa naší spásy – strana 7 –

Jediné, co umím, je žebrať

Rozhovor
s P. Werenfriedem van
Straatenem,
zakladatelem díla
»Kirche in Not«
– strana 8 –

Rocková realita – strana 10 –

Sám proti císařství

Antonio Soggi
– strana 12 –

*Kopule katedrály v Salcburku,
kde si v tomto roce připomínají
1200. výročí příchodu křesťanství*

Duch Svatý při Kristově křtu a v jeho veřejném životě

K dalšímu významnému zásahu Ducha Svatého do Ježíšova života po jeho působení při vtělení došlo při jeho křtu v řece Jordánu.

Duch Svatý v Kristově křtu

Markovo evangelium událost popisuje takto: *V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a byl v Jordánu od Jana pokřtěn. Vtom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozervřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj. A z nebe se ozval hlas: »Ty jsi můj milovaný Syn, tebe jsem si vyvolil« (Mk 1,9–11).*

Ve 4. evangeliu je uvedeno svědectví, jaké vydal Jan Křtitel: *Spatřil jsem, jak Duch sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na něm (J 1,32).*

Evangelia shodně dosvědčují, že událost křtu v Jordánu představuje počátek Ježíšova veřejného působení, ve kterém se zjevuje jakožto Mesiáš, Boží Syn. Jan kázal křest obrácení na odpuštění hříchů. V zástupu hříšníků, kteří přicházejí, aby se od něho dali pokřtít, se objeví Ježíš. Jan ho pozná a prohlásí, že to je ten neviný beránek, který snímá hříchy světa (srov. J 1,29), aby znovu přivedl celé lidstvo do společenství s Bohem. Otec vyjádří své zalíbení nad milovaným Synem, který se stává služebníkem poslušným až k smrti, a udílí mu moc Ducha, aby mohl uskutečnit poslání Mesiáše – Spasitele.

Jistě, Ježíš má Ducha Svatého od svého početí (srov. Mt 1,20, Lk 1,35), ale při křtu dostává nové vylíčení Ducha, pomazání Duchem Svatým, jak to dosvědčuje svatý Petr v promluvě v domě Kornéliově: *Bůh pomazal Ježíše z Nazareta Duchem Svatým a mocí (Sk 10,38).* Toto pomazání vyvyšuje Ježíše v očích Izraele jako Mesiáše, tj. pomazaného Duchem Svatým. Je to opravdové vyvý-

šení Ježíše jakožto Krista a Spasitele (srov. Dom. et viv. 19).

Dokud Ježíš žil v Nazaretě, Maria a Josef mohli zakoušet, jak rostl věkem, moudrostí a milostí (srov. Lk 2,40; 2,51) pod vedením Ducha Svatého, který v něm působil. Nyní se však zahajuje mesiášská doba: začíná nová fáze v Ježíšově historické existenci. Křest v Jordánu je jakousi »předehrou« toho, co bude následovat. Ježíš se začíná přibližovat hříšníkům, aby jim odhalil milosrdnou Otcovu tvář. Ponoření do řeky Jordánu je předobrazem a antipacací křtu ve vodách smrti, zatímco Otcův hlas, který ho prohlašuje svým milovaným Synem, předznamenává slávu Vzkříšení.

Duch Svatý proti duchu zla

Po křtu v Jordánu Ježíš začíná vykonávat své trojí poslání: poslání královské, které ho staví do boje proti duchu zla, poslání prorocké, které z něho činí neúnavného kazatele radostné zvěsti, a poslání kněžské, které ho má k tomu, aby oslavoval Otce a obětoval se mu pro naši spásu.

Všichni tři synoptikové zdůrazňují, jak Ježíše hned po křtu vede Duch Svatý na poušť, *aby zde byl pokoušen od ďábla* (Mt 4,1; srov. Lk 4,1; Mk 1,12). Ďábel mu navrhuje triumfální mesianismus, plný nápadných divů: aby proměnil kamení na chléb, vrhl se z cimbuří chrámu a zůstal nezraněn, rázem získal politickou nadvládu nad všemi národy. Avšak Ježíšova volba je jasná a jednoznačná a v plné poslušnosti k Otcově vůli: přijímá roli **trpícího a ukřižovaného Mesiáše**, který obětuje svůj život za spásu světa.

Boj s ďáblem, započatý na poušti, pokračuje během celého Ježíšova života. Jeho typickou činností je právě **vymítání zlých duchů**, takže lidé s údivem volají: *I nečistým duchům poroučí a poslouchají ho* (Mk 1,27). Kdo se odváží tvrdit, že tato moc pochází ze samotného satana, rouhá se proti Duchu Svatému (Mk 3,22–30), neboť Ježíš vymítá demony právě Božím Duchem. Jak tvrdí sv. Bazil z Cézareje, »v Ježíšovi ďábel ztratil svou moc v přítomnosti Ducha Svatého« (De Spir. S. 19).

Podle evangelisty Lukáše se *Ježíš po pokušení na poušti vrátil do Galileje v moci Ducha Svatého... a učil v jejich synagogách* (Lk 4,14–15). Mocná přítomnost Ducha Svatého vyzařuje z Ježíšovy evangelizační činnosti. Sám to zdůrazňuje v zahajovacím projevu v nazaretské synagoze tím, že na sebe vztahuje úryvek z Izaiáše: *Duch Hospodinův je nade mnou* (Iz 61,1). V jistém smyslu lze říci, že Ježíš je »misionářem Ducha«, kterého poslal Otec, aby hlásal v síle Ducha Svatého evangelium milosrdenství.

Ježíšovo slovo oživené mocí Ducha opravdu vyjadřuje jeho tajemství Slova, jež se stalo tělem (J 1,14). Proto je to slovo toho, kdo má autoritu, na rozdíl od zákoníků (Mk 1,22). Je to *nové učení*, jak to uznávají užaslí posluchači jeho prvního kázání v Kafarnaum (Mk 1,27). Je to slovo, které dovršuje a přesahuje mojžíšský zákon, jak vysvítá z horského kázání (Mt 5–7). Je to slovo, které hlásá hříšníkům Boží odpuštění, přináší uzdravení a spásu nemocným, ba dokonce i křísí z mrtvých. Je to slovo toho, kterého poslal Bůh a jenž je tak

naplněný Duchem, že ho může rozdělovat »bez odměňování«.

Duch Svatý a Ježíšova modlitba

Přítomnost Ducha Svatého vystupuje zvláště do popředí v Ježíšově modlitbě.

Evangelista Lukáš uvádí, že ve chvíli křtu v Jordánu, *když se Ježíš modlil... otevřelo se nebe a sestoupil na něj Duch Svatý* (Lk 3,23–22). Toto spojení mezi Ježíšovou modlitbou a přítomností Ducha se znovu výslovně objevuje v hymnickém jásotu: *V té hodině Ježíš zajásal v Duchu Svatém a řekl: Velebím tě, Otče, Pane nebe a země... (Lk 10,21)*

Duch tak doprovází nejhlubší Ježíšovu zkušenost, totiž jeho **božské synovství**, které ho vede tomu, aby se obracel k Bohu Otci a oslovoval jej Abba (Mk 14,36) s tak zvláštní důvěrností, jaké nejsme svědky u žádného jiného Žida, který by se takto obracel k Nejvyššímu. Právě skrze dar Ducha dává Ježíš věřícím účast na svém synovském společenství a na svém důvěrném vztahu k Otci. Jak nás ujišťuje sv. Pavel, Duch Svatý nám dává volat k Bohu: *Abba, Otče* (Řím 8,15; srov. Gal 4,6).

Tento **synovský život je velkým darem, který dostáváme při křtu**. Musíme ho znovu objevit a stále rozvíjet, abychom byli učenliví k dílu, které v nás Duch Svatý působí.

*Podle Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Za koho mě pokládáš?

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Syn člověka musí mnoho trpět

V dnešní vstupní modlitbě se modlíš spolu s knězem: Dej mi, Pane, abych měl vždy *svatou bázeň před tebou a lásku k tobě*. Bázeň před Pánem je skutečně **bázeň lásky** před tím a k tomu, jehož láska k nám je stejně nekonečná jako jeho moc. Znáš jej skutečně tak, aby tě naplňovala bázeň lásky? To je otázka, nad kterou se máš s celou vážností zamyslet právě dnes, neboť ti ji klade sám Ježíš.

Za koho mne pokládáte vy? Dříve, než Ježíš položil tuto otázku, *modlil se o samotě*. Záhy se přesvědčíš o ovoci Ježíšovy modlitby.

Odpovědět na jeho otázku není tak snadné. Každý z apoštolů má nějakou svou představu, za koho pokládá Ježíše. Ale nečekaná Pánova otázka je přece jen zaskočila. Dívají se jeden na druhého. Nikdo kromě Šimona nenachází pohotovost a odvahu vyslovit před Ježíšem a před ostatními své vnitřní přesvědčení.

Co odpovíš ty? Dobře si to rozmysli a pamatuj při tom, že to, co si myslíš o Ježíši, týká se zvláštním způsobem i tebe: *vy všichni, kteří jste Boží děti, byli jste pokřtěni v Krista, oblékli jste na sebe Krista*. Koho jsi doopravdy oblékl?

Z apoštolů odpovídá jen Petr, ale podle Ježíšova svědectví to, co vyslovil, nemluví ze sebe: *Nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec*⁽¹⁾. To by mělo být pro tebe výzvou, abys sis nechal od samého Pána přezkoušet, zda Ježíš tvých představ je skutečně tím, kým je. To, co ti o něm zjevuje tělo a krev, třeba ti to připadá příjemné, jasné a přesvědčující, neodpovídá skutečnosti. Tělo a krev nemůže poznat to, co je nekonečně přesahuje. Skutečné poznání Pána je dar, který ti on sám ve své modlitbě vyprošuje od svého Otce. Můžeš k tomu však přispět i ty svou modlitbou a především svou láskou: *Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat*.⁽²⁾

Již sama skutečnost, že ti dnes sám Ježíš předkládá otázku, *za koho jej pokládáš*, je pro tebe velkou milostí. Připomeň si přitom dobře jeho slova: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás*.⁽³⁾

Ježíš nemá nic společného s dnešními idoly, superstary, ani vůdci a revolucionáři, Ježíš není žádným guru, ani jedním z velkých filozofů či proroků. Ale stejně bys nedocenil Pána, kdybys jeho osobu zužoval pouze na milého přítele, sladkou útěchu, balzám na každou nepříjemnost. Nic by ti nebyl platný jen »tvůj Ježíš«, který se za-

kládá pouze na tvých představách, kterého sis dosadil do svých ideálů. Tady jde o opačný proces: Ne Kristus se má vtělit do tvých představ a očekávání, nýbrž ty se máš *obléci v Krista*. To není pouhý převlek, to je proměna, která musí jít tak hluboko, že *zapřeš sám sebe*.

Kdo je tedy tvůj Pán? Mesiáš Boží, tj. pomazaný, Bohu zasvěcený. To je Petrova odpověď, jakou Pán přijímá s uspokojením a také ihned vysvětluje, co to znamená: Bude skutečně *pomazán* jako nejvyšší Kněz a Král, aby se stal nejen Knězem, ale i Obětí: *musí mnoho trpět a být zavržen a zabit* od těch, kteří *nepoznali čas navštívení*⁽⁴⁾, nepoznali v Ježíši Božího Syna, Mesiáše a jediného Vykupitele. A teprve pak *vejde do své slávy*⁽⁵⁾. Ale to všechno podstoupí jako první z lidí, aby všechny strhl k následování. Je-li Ježíš skutečně *tvůj Pán a tvůj Bůh*⁽⁶⁾, nebudeš si jej přizpůsobovat, ale *půjdeš za ním*. Přijímáš **tohoto** Ježíše?

Realita je skutečně opačná, než jak ji vidí *tělo a krev*. To, co si tělo chce uchránit, to ve skutečnosti ztratí. Zeptej se však těch, kteří již přijali Ježíšovu výzvu a vytrvali na cestě *s každodenním křížem*, zda mluví o ztrátě nebo o zisku. Zeptej se těch, kteří *přišli pro Pána o všechno*, zda litují něčeho z toho, co takto ztratili.

To, co se ti tu nabízí, to je úplně nový smysl života, který je možno začít za všech okolností. **Místo na sebe začni se dívat na Ježíše**. Přestaň hledat to, co ti zjevuje *tělo a krev*, a neodolatelně půjdeš za Ježíšem. Tvá navyklá vnitřní samomluva »teď si udělám...«, »teď si zajdu...«, »teď si dopřeji...«, »teď jsem se vyznamenal...«, »to byl úspěch...«, »teď jim ukážu...«, »už mě to nebaví...«, »kdo to má vydržet...« se začne měnit na jiný neustávající dialog: »Ježíši, s tebou...«, »Ježíši, pro tebe...«, »Ježíši, co mám dělat...?«, »Ježíši, děkuji ti...«, »Kde jsi, můj Ježíši...?«

Když nemluvíš se sebou, ale s Pánem, znamená to, že nejsi nikdy sám: jdeš přece *za Ježíšem*, a čím ochotněji, pohotověji odpovídáš na jeho pozvání, tím jsi mu blíže. Vykočíš-li s odvahou a s důvěrou v jeho pomoc, kráčíte spolu bok po boku a uvědomuješ si, že svůj **kříž neseš sám**, protože *jeho pravice tě podpírá*⁽⁷⁾.

Ježíši, dej se mi poznat, abych se **oblékl v tebe**, ať to stojí, co to stojí. *Ty jsi můj Bůh, snažně tě hledám, má duše po tobě žízní, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá, žiznivá, bezvodá země...*

Vždyť tvá láska je lepší než život! Mé rty tě budou chválit...⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 16,13

⁽⁵⁾ srov. Lk 24,26

⁽²⁾ J 14,21

⁽⁶⁾ srov. J 20,28

⁽³⁾ J 15,16

⁽⁷⁾ srov. resp žalm 63

⁽⁴⁾ Lk 19,44

⁽⁸⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 12,10–11

Toto praví Hospodin:

„Na dům Davidův a na obyvatele Jeruzaléma vylijí ducha milosti a prosby o slitování. Budou hledět na toho, kterého probodli, budou nad ním naříkat, jako se naříká nad jediným synem, budou nad ním lkát, jako se lká nad prvorozeným synem. V onen den bude v Jeruzalémě veliký nářek, jako se naříká v Hadad-Rimmonu na megiddské pláni.“

2. čtení – Gal 3,26–29

Bratři!

Vy všichni jste Boží děti skrze víru v Krista Ježíše, vy všichni, pokřtěni v Krista, oblékli jste se v Krista: už není Žid anebo Řek, už není otrok anebo člověk svobodný, už není muž anebo žena; všichni jste jeden v Kristu Ježíši.

A když patříte Kristu, jste tedy Abrahámovo potomstvo a dědici podle zaslíbení.

Evangelium – Lk 9,18–24

Když se Ježíš o samotě modlil a byli s ním jeho učedníci, otázal se jich: „Za koho mě lidé pokládají?“

Odpověděli: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše a jiní myslí, že vstal jeden z dávných proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“

Petr odpověděl: „Za Božího Mesiáše!“

On jim však důrazně přikázal, aby to nikomu neříkali, a dodal, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen.

Všem pak řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, den co den ber na sebe svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho.“

Turínské plátno

ikona utrpení nevinných všech dob

Z homilie Jana Pavla II. při bohoslužbě slova u turínské baziliky 24. května 1998

Když jsem vstupoval do dómu, který ještě nese rány zasažené rok tomu strašným požárem, setrval jsem v adoraci před Nejsvětější svátostí, která je centrem pozornosti Církve a která uchovává pod pokornými způsobami pravou, skutečnou a podstatnou Kristovu přítomnost. Ve světle Kristovy přítomnosti uprostřed nás setrval jsem před posvátným rubášem, drahocenným plátnem, které je nám nápomocno, abychom lépe pochopili tajemství lásky Božího Syna k nám. Před turínským plátnem, působivým a zdrcujícím obrazem nevyslovitelné trýzně, toužím poděkovat Pánu za tento jedinečný dar, který vyžaduje od věřícího láskyplnou pozornost a dokonalou ochotu následovat Pána.

Výzva k inteligenci

Turínské plátno je výzvou pro inteligenci. Vyžaduje především úsilí člověka, zvláště pak vědce – výzkumníka, aby přijímal s pokorou hluboké poselství, které představuje pro jeho rozum a pro jeho život. Tajemné kouzlo, které vyvolává. Turínské plátno nutí formulovat otázky o vztahu mezi tímto svatým plátnem a historickými zážitky Ježíše Krista. Jelikož se nejedná o předmět víry, Církev není zvláště kompetentní, aby formulovala takové otázky. Svěřuje vědcům úkol, aby pokračovali ve výzkumu, a dospěli tak k uspokojujícím odpovědím na otázky, které jsou spojeny s tímto plátnem, ve kterém podle tradice byl zavínut náš Vykupitel, když byl sňat z kříže. Církev vyzývá, aby se ke studiu přistupovalo bez předchozích postojů, které vedou k jiným výsledkům, než jaká je skutečnost; vyzývá je, aby jed-

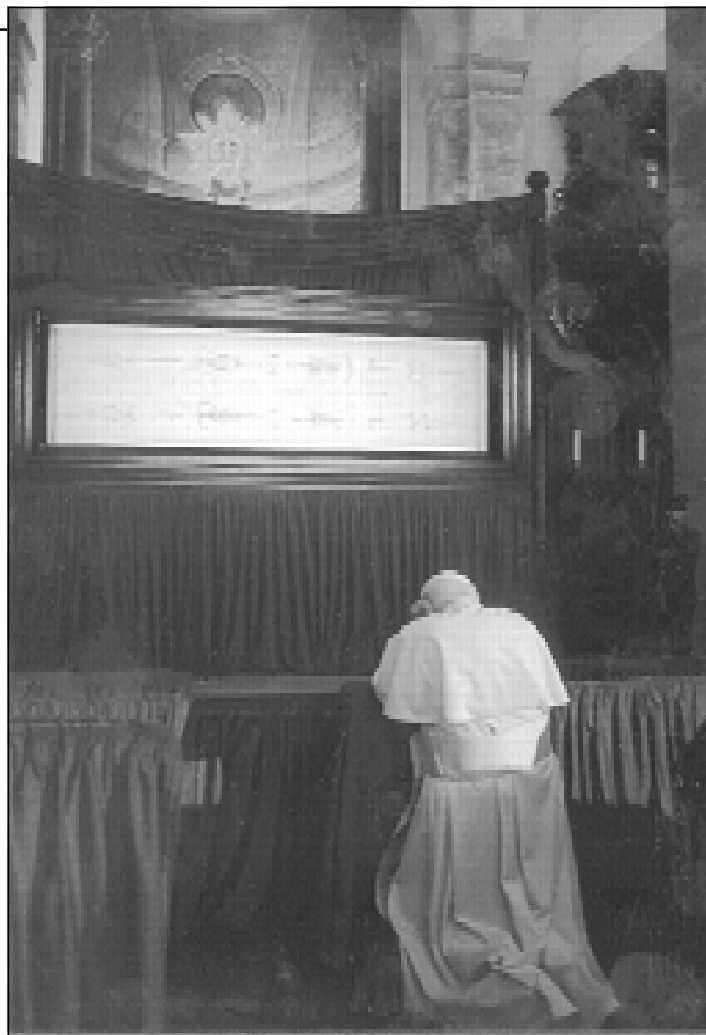
nali s vnitřní svobodou a pečlivým respektováním jak vědecké metodologie, tak citlivosti věřících.

Zrcadlo evangelia

To, co věřící oceňují především, je skutečnost, že Turínské plátno je zrcadlem evangelia. Skutečně, když rozjímáme o svatém plátnu, není možno vyhnout se myšlence, že obraz, který v sobě přináší, má hluboký vztah k tomu, co evangelia vypravují o Ježíšově utrpení a smrti, takže každý vnímavý člověk se cítí hluboce dojat a pohnut k tomu, aby o něm rozjímal. Kdo se k němu přiblíží, musí si uvědomit, že Turínské plátno nepoutá srdce lidí k sobě, ale posílá je za tím, k jehož dispozici je poslala láskyplná prozřetelnost Otce. Proto je správné dále žít vědomí, jak drahocenný je tento obraz, který všichni vidí a nikdo jej nemůže vysvětlit. Pro každou osobu, která je schopna se zamyslet, je podnětem k hlubokým reflexím, které se dotýkají samotného života. Turínské plátno tak představuje jedinečné znamení, které nám ukazuje Ježíše, pravé Otce Slovo, a vyzývá nás, abychom utvářeli vlastní existenci podle toho, který se vydal za nás.

Obraz lidského utrpení

V Turínském plátně se zračí obraz lidského utrpení. Připomíná modernímu člověku zaslíbenému blahobytem a technologickými úspěchy dramata tolika bratří a vyzývá jej, aby si kladl otázky o tajemství bolesti a zkoumal její příčiny. Otisk zmučeného těla Ukřižovaného, které dokládá úděsnou lidskou kapacitu vynalézat bo-

lest a smrt pro své bližní, vystupuje tu před námi jako ikona utrpení nevinných lidí všech dob: bezpočetných tragédií, které poznamenaly minulé dějiny, a dramata, která se dále uskutečňují ve světě.

Před Turínským plátnem není možné nepomyslet na miliony lidí, kteří umírají hladem, na hrozné zločiny tolika válek, které potřísnily národy krví, na brutální týrání žen a dětí, na miliony lidských bytostí, které strádají v nouzi a v ponížení na periferii metropolit, a to především v rozvojových zemích. Jak si nepřipomenout strach a úzkost těch, kterým se nedostává základních lidských práv, obětí tortury a terorismu, otroky zločinných organizací?

Tím, že nám připomíná takovéto dramatické situace, nabádá nás Turínské plátno nejen, abychom vyšli z vlastního egoismu, ale vede nás, abychom

odhalili tajemství bolesti, které posvěceno Kristovou obětí plodí spásu celého lidstva.

Obraz lidské hříchu a Boží lásky

Turínské plátno je také obrazem Boží lásky a také lidského hříchu. Zve nás, abychom odhalili poslední příčinu Ježíšovy vykupitelské smrti. Nezměrné utrpení, které nám dokládá lásku toho, který *tak miloval svět, že vydal svého jednorozného Syna* (J 3,16), je takřka hmatatelné a ukazuje své udivující rozměry. Tváří v tvář Plátnu nemůže věřící nezvolat v plné pravdě: »Pane, nemohl jsi mě víc milovat!« a současně nezúctovat s odpovědností, jakou za toto utrpení nese hřích: jsou to hříchy každé lidské bytosti.

Tím, že k nám Rubáš promlouvá o lásce a hříchu, zve nás všechny, abychom si vtiskli do duše tvář Boží lásky a vylouči-

li strašlivou skutečnost hříchu. Rozjímání o ztrýzněném Těle pomáhá současnému člověku, aby se osvobodil od povrchnosti a egoismu, s jakými tak často nakládá s láskou a s hříchem. Jako ozvěna Božího slova a staletí křesťanského povědomí nás Turínské plátno vyzývá: uvěř v Boží lásku, největší poklad, který byl dán lidstvu, a prchni před hříchem, největším neštěstím lidských dějin.

Obraz bezmocnosti

Turínské plátno je také obrazem bezmocnosti: bezmocnosti smrti, ve které se ukazuje krajní důsledek tajemství Vtělení. Toto Plátno nás nutí, abychom se vyrovnali ve stále rostoucím úžasu s tajemstvím Vtělení, neboť i v něm se ukazuje, s jakou pravdivostí se Bůh stal skutečným člověkem, když přijal bez výhrady všechny naše podmínky vyjma hříchu. Každý musí být ořesen myšlenkou, že ani Boží Syn nemohl odolat síle smrti, ale všichni se přikláníme k myšlence, že do té míry měl podíl na naší lidské přirozenosti, že se chtěl podrobit totální bezmocnosti ve chvíli, kdy vyhasíná lidský život. Je to zkušenost Bílé soboty, důležitého přechodu na Ježíšově cestě ke slávě, ze které vyrazí pa-

prsek světla, které přemáhá bolest a smrt každého člověka.

Víra, která nám připomíná Kristovo vítězství, nám sděluje jistotu, že hrob není posledním příbytkem lidské existence, Bůh nás volá ke vzkříšení a nesmrtelnému životu.

Obraz mlčení

Turínské plátno je obrazem mlčení. Je to tragické mlčení nesdělitelnosti, které nachází ve smrti svůj nejvyšší výraz, a je to mlčení plodnosti, které je vlastní tomu, kdo se zříká toho, aby dával o sobě vědět a snaží se dosáhnout hlubokých kořenů pravdy a života. Turínské plátno vyjadřuje nejen mlčení smrti, ale také odvážné a plodné mlčení o překonání pomíjivosti díky úplnému ponoření do věčné Boží přítomnosti. Tak nám poskytuje dojemný důkaz skutečnosti, že milosrdnou všemohoucnost našeho Boha nemůže uvěznit žádná síla zla, že může způsobit, aby samo zlo spolupracovalo s dobrem. Naše doba naléhavě potřebuje, aby znovu objevila plodnost mlčení a překonala přemíru zvuků, obrazů a tlačených, které tak často zabraňují, abychom slyšeli Boží hlas.

Váš arcibiskup, drahý kardinál Giovanni Saldarini, papež-

ský strážce Turínského plátna, navrhl jako motto tohoto slavnostního vystavení tato slova: *Všichni lidé přijdou, aby viděli tvou spásu.* Ano, je to pouť početných zástupů, které přicházejí do vašeho města, aby *přišli a viděli* tento tragický a výmluvný znak Utrpení, který hlásá lásku Vykupitele. Tento Kristův obraz, který byl zanechán za dramatických a slavnostních okolností smrti, který je po staletí předmětem zobrazování a který se díky fotografii rozšířil v nespočetných reprodukcích, nás povzbuzuje, abychom vstoupili do srdce tajemství života a smrti a odhalili velké a útěchuplné tajemství, které v sobě obsahuje. Turínské plátno nám představuje Ježíše v okamžiku nejsvrchovanější bezmocnosti a připomíná nám,

že ve zničení smrti je spása celého světa. Turínské plátno nás tak zve, abychom prožívali zkušenost obsaženou v utrpení a svrchované bezmocnosti v souvislosti s vírou, že milosrdná Boží láska vítězí nad každou bídou, nad všemi poměry, nad každým pokušením k zoufalství. Boží Duch, který přebývá v našich srdcích, kéž probudí v každém z nás touhu a velkodušnost potřebnou k přijetí poselství Turínského plátna, abychom z něho učinili inspirující kritérium své existence.

Duše Kristova, posvět' mě!
Tělo Kristovo, zachraň mě!
Utrpení Kristovo, posilni mě!
Do svých ran ukryj mě!

L'Osservatore Romano
24 / 25. 5. 1998
Překlad -Iš-

Dopis čtenáře

Přátelé v Kristu a Marii!

Vše, co se děje kolem nás, můžeme ovlivňovat. V našich silách je uplatňovat i negativní vliv. Bohužel. Je ho kolem nás hodně. Na nás je však kladen nárok o to víc uplatňovat působení „pozitivních hodnot“. Mám na mysli modlitbu a půst, ale nikdy zde nekončím. Spíš začínám. Co můžeš udělat, udělej a vše svěř Pánu Bohu. Tím se snažím řídit. Víím, že nikdy není možné udělat něco stoprocentně. Víím, že žádná strana není ideální, žádný předseda není anděl. Odpusťte, ale budu teď velmi odvážný. Když zva-

žuji, kterou ze stran bych měl svým jediným hlasem podpořit, a tak se propojit s co možná největším počtem ostatních křesťanů, nenajdu stranu ideálních lidí, ale najdu prostě jedinou.

Nemusím její název vyslovit nahlas. I když by nás lákalo pomoci svým hlasem straně jiné, která mi slibuje, že se o mě lépe postará v duchodu či naopak v podnikání, že bych rád „potrestal“ onoho nesympatického Luxe, který se chce jen udržet u moci, že i kdybych viděl, že naše země potřebuje ráznost velkého vůdce, který by

zabránil rozkrádání českého majetku, i kdybych būhvico ještě vymyslel, přesto mohu dát svůj hlas a podpořit jen stranu jedinou.

Odhodlal jsem se k tomuto dopisu, abych udělal, co jsem udělat mohl.

Předpokládám, že bude následovat ještě jeden velký útok proti straně křesťansky orientované, patrně proti jejímu předsedovi. Bude patrně zmanipulován, ale i kdyby byl celý pravdivý, nemohu podlehnout záměru rozbít a rozdělit ty hlasy, které by dohromady mohly mít alespoň určitý vliv křesťan-

ských zásad. Je to moje poznání. Na jejím základě jednak musím jít k volbám a nemohu jinak než dát svůj hlas KDU-ČSL a hlavně modlit se. U nás v ČM Fatimě v Kocliřově a s každým z nás.

P. Pavel Dokládal

Kocliřov 4. června 1998

Co je život ve své podstatě? Okamžik mezi dvěma věčnostmi. Tisíc let je před Bohem jako včerejší den, který minul. Hled' me si toho okamžiku. Tento okamžik je klenotem.

Sv. Terezie od Ježíška

Kde je Matka Boží, tam lidé zpívají

Z homilie Joachima kardinála Meisnera při pouti v Kevelearu

BUĎ POZDRAVENA, SVATÁ PANÍ

Bud' pozdravena, svatá Paní, nejsvětější Královno, Matko Boží, Maria, která jsi navěky Pannou vyvolenou nejsvětějším Otcem nebeským, který Tě posvětil svým svatým milovaným Synem a Duchem, Utěšitelem, v níž byla a stále je všechna plnost milosti a všeho dobra.

Bud' pozdravena, Ty, Jeho Palác, bud' pozdravena, Ty, Jeho Příbytek, bud' pozdravena, Ty, Jeho Stan, bud' pozdravena, Ty, Jeho Roucho, bud' pozdravena, Ty, Jeho Služebnice, bud' pozdravena, Ty, Jeho Matka, bud'te pozdraveny všechny svaté ctnosti, všechno osvícení, které bylo vliito skrze Ducha svatého do srdcí věřících a které z nevěřících udělalo ty, kteří věří v Boha. Amen.

Není možno mluvit o Marii, aniž bychom se zmínili o Duchu Svatém. První obraz Panny Marie v evangeliu je obraz Ducha Svatého: Mariino zvěstování. I poslední obraz Panny Marie je obraz Ducha Svatého: Letnice, Panna Maria uprostřed apoštolů, které naplňuje Duch Svatý. Konečně i prostřední Mariin obraz z Písma je obraz Ducha Svatého: Maria pod křížem. Ježíš tam sklání hlavu, a jak ukazuje křesťanské umění, sklání ji na tu stranu, kde stojí Panna Maria. *Vypustil svého ducha* a vydechl jej na svou Matku. Působení Ducha Svatého je v Marii zřetelné. Ona je, jak říká církev, *Stánkem Ducha Svatého*.

Když byla Panna Maria po zprávě anděla zastíněna Duchem Svatým, odchází do hor, aby pomohla své tetě Alžbětě v její těžké hodině. Je to její povolání: být ku pomoci, být u toho. Stojí u jeslí v Betlémě, stojí pod křížem v Jeruzalémě. K tomu ji vede Boží Duch. Protože podle Božího plánu nesmí nikdo stát sám. Člověk často dělá zcela opačnou zkušenost, kterou básník Hermann Hesse výstižně vyjádřil ve své básni *V mlze*: »Putovat sám v mlze. Žít osaměle. Nikdo nezná druhého, každý stojí sám.«

To není přiměřené člověku a není to ani podle Boha. Ve středověku se rytíři před bojem modlili: *Tu adesto – Bud' u toho*. To je přiměřené člověku, protože to je podle Boha. Jako byla Maria v Alžbětině domě u toho, když přišla pomoci staré ženě při jejím prvním porodu, tak poskytuje Maria všem znaveným a obtíženým svou pomoc. Každý moudrý zahradník dává slabému stromku oporu, zatluče vedle něho kůl a přiváže ho, takže může pevně stát, zapustit kořeny a růst.

Bůh nám dal v Marii takovou oporu. Na kříži uzavřel

s námi právoplatnou smlouvu o pomoci. Aby byla pro člověka konkrétní a evidentní, daroval nám z kříže Marii: *To je tvá Matka* (J 19,27). A když jí pak vydechl svého Ducha, vzal ji Jan k sobě do domu a s ní i Ježíšova Ducha.

Když Maria vstoupila do Alžbětina domu, pod srdcem Alžběty se radostí pohnulo nenarozené dítě, Jan Křtítel. Když dnes navštíví těhotnou ženu některá její přítelkyně, nemá nenarozené dítě žádný důvod k radosti, nýbrž naopak ke strachu o svůj život. »Dej to pryč!« tak zní často tzv. rozumná rada.

Maria je přítelkyně života, protože je plná Duch Svatého. Duch Svatý je její »elixír života«. Tam, kde přebývá, nenarozené děti se neusmrcují a staří lidé se neodstraňují. Proto se dříve domovy pro staré nazývaly »Hospic u Svatého Ducha«.

Maria přináší životní radost do Církve, protože s sebou přináší Ducha Svatého. Největší umělci jí věnovali své obrazy a sochy. Jejím poutním místa jsou pro Církev místem inspirace a radostí. Zde je Církev plně »v jejím duchu«, v Duchu Svatém. Maria nám zde říká, že Církev není sociologická mumie, ale živé tělo Kristovo.

O Duchu Svatém zpíváme, aby nám *rozvázal k pravdě jazyky*. On je skutečně »Rozvazovačem jazyků«. Sotva vstoupila Maria do domu Alžběty, zpívá Alžběta první mariánskou antifonu Církve: *Blahoslavená jsi, Maria, že jsi uvěřila*. Maria na to odpověděla nejkrásnější písní našeho zpěvníku: *Magnificat*.

Za několik týdnů se rozvazuje také jazyk Zachariášův, který pro nevíru dočasně oněměl. A on zpívá *Benedictus*, píseň vykoupení, kterou zpíváme při pohřbu nad otevřeným

hrobem našich zemřelých. Kde je Maria, tam se zpívá, a tak přichází víra ve známost. Ona nám dává dar přinášet slovem Boha, protože ona přinesla Boží Slovo na svět. *Čeho je srdce plné, to ústy přetéká*.

Jako nositelka Ducha Svatého, jako »Oduševnělá« dává našim ústům, aby slovem a písní vyznávala jejího Syna.

Potřebujeme dnes ve světě méně kritiky a více vyznání víry. Maria nás zbavuje naší nemluvnosti a učí nás správně zacházet s Božím slovem. O ní je přece známo, že *uchovávala ve svém srdci všechno, co bylo o něm řečeno* (srov. Lk 2,51), a že se také nechala řečeným ovlivnit. Proto pro nás Maria zůstala tou, která nás uvádí do pohybu. Ona nám pomáhá, abychom dosvědčovali svou víru v našich rodinách, mezi našimi přáteli, v našich obcích, a to celou víru Církve. Protože jenom taková víra přináší svobodu a radost a jenom o celistvé víře je možno zpívat a slavit ji v liturgii. Tak jsou mariánská poutní místa školou víry.

Jakou útěchu přinesla Maria do domu obou starých příbuzných, Alžběty a Zachariáše, kteří s velkou starostí stáli před velmi riskantním porodem prvního a jediného dítěte!

Útěchu může přinášet jen ten, kdo je schopen se ztotožnit. Co tím myslím? Jen ten, kdo se dokáže vcítit do situace druhého, obdrží schopnost vidět postavení druhého jeho očima a odhalit při tom možnosti, které ten druhý pro vlastní zábrany není schopen vidět. V tom je Maria mistryní. Ona se umí vžít do postavení druhého jako nikdo jiný a přinést správnou radu a útěchu. To je ta dobrá strava, kterou nám Maria přináší...

Překlad -ra-

Archa naší spásy

„Z jeho probodeného srdce vytryskla krev a voda, a církev se otevřela studnice života; a všichni jsou pozváni, aby přicházeli a s radostí čerpali milost a spásu.“ Tato slova preface ze slavnosti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova stručně shrnují smysl liturgického období, které se v těchto dnech uzavírá. Kristovo utrpení, oslavení a věčné spasitelné působení má v sobě jako jádro v plodu lásku, lásku Boha k člověku, vyzářovanou z milujícího srdce.

Současná doba ovšem preferuje jiné symboly a – řekněme přímo – jiné orgány lásky než právě srdce. City se snadno přejmenovávají na emoce a emoce se považuje za projev slabosti nebo vnitřní lability. Podobně v náboženské oblasti se nám často doporučuje zbožnost méně vroucí, řekněme otevřeně, méně srdečná, zbavená údajně zastaralých prvků působících „jenom“ na city. Stačí zalistovat starým a novým kancionálem a všimnout si, kolik formulací nebo přímo celých písní a modliteb bylo odstraněno zřejmě proto, že modernímu člověku by mohly připadat příliš dojemné. V kostele, do kterého chodím, byl nový kněz požádán, aby vedl adoraci Svátosti oltární na první pátek v měsíci, a reagoval takto: „To je tady zvykem? Víte, ono není moc liturgické dělat po mši svaté ještě nějakou adoraci.“ Jak je vidět, nechceme tu obhajovat naivní lidové pobožnostkářství, jehož jsme často také svědky; jde nám jen o to, aby se v zápalu boje za liturgickou čistotu a nepatetickou zbožnost úplně nezničil citový rozměr vztahu člověka k Bohu.

Záměrné tlumení citů si prožila církev už za osvětlení, když například v Rakousku byl roku 1786 vydán dekret nařizující cenzuru náboženských knih a jeden z cenzorů, mimochodem kněz, navrhoval zakázat loretánskou litanii. V té době ještě nebyla na světě litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, aspoň ne v té podobě, v jaké ji známe dnes, a je

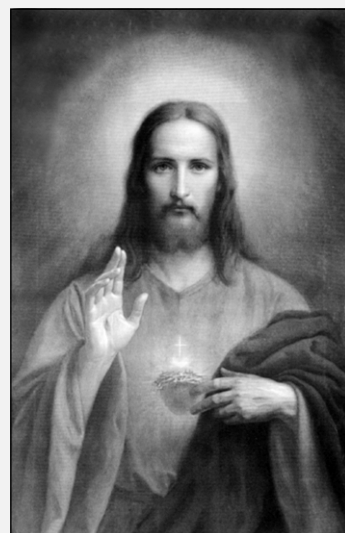
otázkou, zda by tehdejší osvětleným kněžím také nepřipadala příliš mysticky zbožná. Tato litanie, kterou se často modlíme právě při adoraci na první pátek, jako by se skládala z malých obrázků Krista a dohromady vytvářela jeho velký obraz. Obsahuje třiatřicet invokací, tedy tolik, kolik se tradičně uvádí Ježíšových pozemských let. Může sloužit jako námět k meditaci na celý život nebo aspoň na značnou část života: představme si, že bychom zcela soukromě každý rok rozjímali jednu z jejích invokací, že bychom ji třeba po celý rok vkládali do své denní modlitby. To by bylo opravdu duchovní uctívání obrazu Božského Srdce, které Pán Ježíš doporučil ve svém zjevení Markétě Marii Alacoque.

A pak je tu první pátek v měsíci, zasvěcený úctě k Srdci Ježíšovu, a zároveň tolik kritizovaný jako pevná cena za vstupenku do nebe: opravdu stačí, ptáme se v záchvatech mudrlantství, jít devět prvních pátků po sobě ke zpovědi a k přijímání, a máme spásu zajištěnou? Na to si můžeme odpovědět velmi prakticky: vyzkoušejme to. Pravidelná zpověď a svaté přijímání není nic špatného. A devět měsíců je v lidském životě doba v jistém smyslu dlouhá, aspoň pro nás, přirozeně netrpělivé a nedočkavé moderní lidi. Za devět měsíců uzraje pod srdcem matky nový člověk; co kdyby za devět měsíců uzrál pod Srdcem Kristovým nový, obnovený křesťan? Je to doba dosti dlouhá na to, abychom ve zbožnos-

ti polevíli, nebo naopak pokročili. Přistoupíme-li k praxi prvních pátků jen povrchně a utilitárně, je možné, že nás po krátké době přestane bavit. A naopak, pokud ji zvolíme upřímně, z lásky k Bohu, je pravděpodobné, že v ní vytrváme i nadále a třeba po celý svůj život. Budiž nám dovoleno doufat, že na konci takového života je nebe.

Kardinál Joseph Ratzinger v knize „Hledět na probodeného“ (česky vyšlo 1996 v CDK Brno) věnoval jednu kapitolu současné krizi úcty k Srdci Ježíšovu. Mluví zde o tom, že největší liturgická teorie i praxe zpravidla upřednostňuje ukázněné projevy zbožnosti, které se dají biblicky zdůvodnit, a že právě úcta k Srdci Ježíšovu se v důsledku tohoto postoje pokládá za citově orientovanou zbožnost, historicky omezenou na období od vrcholného středověku do 19. století. Sám se pak pokouší biblicky a teologicky vysvětlit oprávněnost této úcty a její slučitelnost s liturgickou reformou Druhého vatikánského koncilu. Vychází především ze zpráv evangelia o tom, jak Ježíšův bok nejprve proniklo kopí a po několika dnech se ho dotkla ruka apoštola Tomáše. Připomíná dále, že už ve Starém zákoně je šestadvacetkrát řeč o Božím Srdci. Jestliže racionalistické výklady bible se pozastavovaly nad přílišnou antropomorfizací Boha ve Starém zákoně čili nad jeho zobrazováním v podobě člověka (Hospodin se např. prochází rajskou zahradou, hněvá se a zase usmíruje), pak podle Ratzingera byl Bůh skutečně antropomorfizován v osobě Ježíše Krista, „který se hněval, radoval, doufal i zoufal“. Potom také skutečná křesťanská zbožnost „zahrnuje city, jež mají svůj střed v srdci“, a „odpovídá obrazu Boha, který má srdce,“ což znamená, že miluje.

Karel Komárek

Rozjímání o Ježíšově Srdci otvírá naše srdce Kristu a trpícím bližním.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, Ty jsi středem všeho života. Ježíši Ty jsi nám slíbil život, světlo a plnost milosti. Prosíme Tě o ně plni důvěry.

Budoucnost, kterou si děláme sami, může se stát nelidskou.

Josef Ratzinger

Zůstaňte vždy blízko Ježíši v Eucharistii. Při lámání Chleba poznáte jeho pravou lásku, která zapomíná na sebe, aby hledala blaho pro druhé. Zjistíte, že Ježíš je připraven vzít na sebe všechny vaše slabosti a všechny vaše hříchy... Naučíte se, že pravá velikost spočívá ve službě z lásky, a v této námaze najdete pravou radost života.

Jan Pavel II. mladým, Euch. kongres, Siena 4. 6. 94

Jediné, co umím, je žebrať

Vánoční dopis P. Werenfrieda v r. 1947 s prosbou o pomoc měl nečekaný ohlas. Přicházely celé tuny pomoci od belgických dobrodinců pro uprchlíky a strádající v rozbombardovaném Německu. Zvlášť velká poptávka byla po slatině, a tak dostal inspirátor a organizátor této pomoci, P. Werenfried van Straaten, přezdívku »špekpater«, která se stala jeho čestným titulem. Založil dílo »Církev v nouzi – pomoc kněžím na Východě«, které sebralo a předalo za 50 let tři miliardy dolarů.

Joachim Schwind: Otče Werenfriede, vaše dílo »Kirche in Not« existuje již 50 let. Jakou bilanci můžete dnes provést?

P. Werenfried: Při bilanci se zkoumá »Má dáti« a »Dak«, tedy pozitiva a negativa. Co je negativní, pochází od člověka, co je pozitivní, přichází do Boha. Ale přesto musím říct padesátiletou zkušenost: **Člověk je lepší, než si myslíme, a Bůh je o mnoho lepší, než si myslíme.**

Tato zkušenost je základem mé důvěry. A naše pomocné dílo spočívá na důvěře, nikoliv na lidské vypočítavosti. Potřebujeme ročně pro naše dílo 70 mil. dolarů. Když Bůh ode mne požaduje, abych udělal to či ono, a já dělám pro to, co mohu, mohu

také očekávat, že Bůh udělá to své. To znamená, že vloží do srdcí mých dobrodinců touhu pomáhat. A právě to dělal skutečně celých 50 let. Proto naše bilance vždycky vychází.

J. S.: Po všem tom utrpení, které jste za 50 let poznal, můžete ještě věřit v dobro v člověku?

P. W.: Viděl jsem skutečně mnoho utrpení, ale neztratil jsem odvalu a nejsem roztrpčený. Ostatně já sám jsem stále v nouzi. Padesát let slibuji s prázdnou kapsou. A vždy dostanu tolik, kolik potřebuji, abych splnil své sliby. Např. včera přišla do jedné naší národní kanceláře osoba a přinesla pět kilogramů zlatých cihel a 80 000 dolarů v hotovosti. To dělá úhrnem 1,5 mil. dolarů, a právě tolik jsem potřeboval, abych mohl splnit poslední slib roku 1997.

J. S.: Vaším velkým přáním je obnovit na světě lásku. Přiblížil se za 50 let tento váš cíl?

P. W.: Těžko říct. Když jsem po druhé světové válce začínal, byla nenávist nesmírně veliká. V Belgii, kde jsem tehdy bydlel, panovalo velké napětí mezi těmi, kteří spolupracovali s Němci, a těmi, kteří kladli odpor. Ti první byli »černí« a ti druzí »bílí«. Bylo tu asi 500 000 dokumentů a procesů s nepřátelemi kvůli kolaboraci. Asi 5-6% skončilo odsouzením, ostatní byli osvobozeni. Tehdy ještě vládlo mnoho nenávisti. Bylo mi jasné, že Bůh nenávisti zehnat nemůže. Viděl jsem svůj první úkol v tom, dělat něco proti nenávisti. Hned po našem osvobození, ještě v r. 1944, založil jsem se svým milým spolubratrem »Ligu proti nenávisti«. Každý, kdo se přihlásil, se zavázal, že se alespoň jednou denně pomodlí malou modlitbu za své nejhorší nepřátele. Již po roce jsme mohli uspořádat společně »dny smíření« pro »černé« a »bílé«. Když pak vzniklo v r. 1947 naše dílo na pomoc vyhnáným Němcům, bylo již mnoho Belgičanů připraveno na to, své včerejší nepřátele milovat účinnou pomocí.

J. S.: Podle jakých plánů se rozvíjelo vaše dílo?

P. W.: Samozřejmě že ne podle mých. Toto dílo jsem, jak se říká, »utrpěl«. Pro mne to byl začátek přechodné pomocné akce pro přechodnou nouzi. Pak

se zkušenost osvědčila: Když se udělá určitý krok v pevném přesvědčení, že jde o Boží vůli, Bůh udělá další kroky. Na počátku byla v popředí pomoc pro nepřátele. Šlo o 14 milionů Němců vypuzených z dosavadního domova. Sbírali jsme všechno, co tito lidé mohli potřebovat k životu. Oděvy, obuv a také »špek«, kterému vděčím za svou přezdívku »špekpater«. Mezi přesídlenci bylo 3000 kněží. A zde začala moje pastorační práce. Chtěli jsme pomoci těmto pastýřům bez prostředků při jejich úkolech. To znamenalo udržet je při životě, opatřit jim motorky a auta, vystrojit 35 pojízdných kaplí, jeden seminář a jeden »stavební řád« pro stavbu kostelů a bytů. Mezitím přišli další utečenci z komunistických diktatur východní Evropy, kterým jsme pomáhali v pastorační oblasti.

R. 1960 mě požádal papež Jan XXIII., abychom naši akci rozšířili na ohroženou církev. Tím se rozuměla církev v třetím světě, především v Latinské Americe, později také v Asii a v Africe. V Latinské Americe jsem našel jednu církev, která musela bojovat na dvou frontách. Na jedné straně proti kapitalismu typu 19. století a na druhé straně proti rostoucímu komunismu. Mezi nimi stála církev s analfabety

Není třeba, aby lidé reformovali církev, nýbrž aby církev reformovala lidi.

Papež Pius IV.

Před několika týdny jsem našla na ulici vyhladovělé dítě. Kdo ví, jak dlouho již nic nejedlo. Dala jsem mu kousek chleba. Ulamovalo si drobeček za drobečkem a tak jedlo. Řekla jsem mu: »Jen si vezmi a sněz ten chléb!« Dítě se na mě podívalo a řeklo: »Já se bojím. Kdybych ten chleba snědla, zase bych dostala hlad.« Bolest hladu je skutečně strašná. To dítě už to poznalo. Vy možná ani nevíte, co je to hlad, a možná, že to ani nikdy nepoznáte. Ale myslíte na to, dělit se s druhými o radosti života, a rozdávejte tak, že vás to až zabolí.

Matka Tereza

o a takřka bez kněží. Lidé byli sice pokřtěni, chtěli i církevní sňatky, ale nebyli evangelizováni. Proto jsme podporovali domorodé kněze a klérus, který přišel z Evropy, a poskytovali jsme stipendia seminaristům. A od r. 1990 pomáháme osvobozeným církvím východní Evropy povstat z trosek pronásledování.

J. S.: *Tuto pomoc poskytujete i pravoslavné církvi, a někteří vás za to kritizují.*

P. W.: Pravoslavná církev je sesterská církev. Vzhledem k politickým příčinám, ale také hlouposti a zločinům na obou stranách jsme byli tisíc let rozdělení. Jako člověk smíření cítím povinnost něco proti tomu podniknout. Jediné, co umím, je žebrať, a to, co dostanu, dát druhým. Je to moje charisma a dělám právě to. Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšníci. Proto se tak musíme chovat ke všem křesťanům: odpouštět a pomáhat, ještě než dojde ke smíření, a to bude trvat možná rok, možná deset. Jen tak můžeme obnovit jednotu.

J. S.: *Vaše dílo se jmenuje »Církev v nouzi«. Kde dnes vidíte největší nouzi?*

P. W.: Pro mne jako kněze hraje velkou roli poselství z Fatimy: »Obrátíte-li se, Rusko se obrátí.« Smíření s Východem je pro mne ústřední záležitostí. Mám zato, že jsme podmínku pro obrácení Ruska, naše vlastní obrácení, ještě nesplnili. Stále je ještě v tomto směru naše Církev v nouzi. Proto vidíme pole své působnosti v církvi na Západě. Pomáháme hnutím pro záchranu života při

jejich nasazení proti potratům, v oblasti sdělovacích prostředků podporujeme dobré noviny a časopisy. Při pohledu na rostoucí nedostatek kněží podporujeme instituty a hnutí s velkým přírůstkem povolání.

A říkám si, jak mi Bůh dává tolik peněz, kolik potřebuji, protože jsem je slíbil, ačkoliv je nemám, tak mi dá i zdraví, které potřebuji.

*Podle SKS 20/98,
překlad -Iš-*

P. Werenfried van Straten se narodil v Mijdeschtu v Holandsku 1913. V roce 1934 vstoupil k premonstrátům v Tongerlu. V r. 1947 vyzval k pomoci Němcům a rozvinul akci »Kirche in Not/Ostpriesterhilfe«. Během 50 let zprostředkoval pomoc ve výši tři miliard \$. Kolem 600 000 dobrodinců si předplácí jeho dvojměsíčník »Echo lásky«.

Svatý obětní beránku, přitáhni mě k sobě a půjdeme spolu. Že trpím spolu s Tebou, to je zcela v pořádku. Nedbej na to, že se přitom ošívám. Dovol mi, abych doplnila na svém těle, co schází do Tvého utrpení.

Objímám pevně kříž a chci umřít s Tebou. Uchyluj se do rány Tvého Srdce, abych tam vydechla naposled.

Bl. Markéta Bayová

Dopis nemocným – červen 1998

Drazí nemocní!

Bože, Ty jsi stvořil svět, abys lásku dal, abys lásku našel. Když si ďábel myslel, že se definitivně zmocnil světa, zjevil jsi svou lásku božským způsobem a proměnil jsi hřích v „blaženou vinu“. Poslal jsi na svět svého Syna a dal mu Srdce, které mohlo trpět a umřít... a tak jsi učinil svého Syna středem celého stvoření. Jeho Srdce je srdcem vesmíru. Ranou jeho Srdce proudí do světa plnost Tvých milostí. Jen v tomto Srdci nalézá svět cestu zpět k Tobě, Bože! V Ježíšově Srdci spočívá nebe a země na Tvém otcovském Srdci.

Touto modlitbou Vás zdravím v měsíci červnu, zasvěceném Božskému Srdci Páně. A přála bych Vám, abyste se naučili denně se utíkat k tomuto zdroji a prameni všech milostí, vši lásky, vši útěchy. *Vždyť ke komu jinému bychom šli...? Nebojte se, nikdo po Vás nežádá vyčerpávající adorace či dlouhé modlitby, kterých ve svém stavu nejste schopni. Vůbec ne. Jde tu o něco úplně jiného. Snad nejlépe nám to objasní povzdech sv. Bernarda, v němž říká: „Kdy už, Pane, pochopíme, že modlit se k Tobě znamená rozmlouvat s Tebou v lásce? Kdy budeme naplněni radostí při pouhém pomýšlení, že strávíme chvíli s Tebou, pro Tebe, protože jsi to Ty...?!“*

Rozumíte, moji milí? – Spočinout chvíli na Ježíšově Srdci, které nás tolik milovalo... Pobýt u něho v lásce... Bojíte se, že toho nejste hodni? Že Vás Pán nepřijme? Tomu jistě sami nevěříte. Vždyť Pán tak toužebně čeká, kdy si konečně najdeme chvíli pro něho, kdy ho navštívíme, aby nás mohl obdarovat. Čím? – Sám sebou! Neboť milovat znamená darovat vždy sám sebe! Že sami pro něho nic nemáme? Jen sami sebe, to ubohé nic? Můžeme mu udělat radost? Jistě! Snaž-

me se dobrovolně přijímat své postavení takové, jaké právě je, a milovat nejen ty, kteří nás „těší“, ale hlavně i ty, kteří nás „bolí“. Všechny je vezměme s sebou k tomu probodenému Srdci a za sebe i za ně volejme spolu s Giovannim Pappinim:

„Tebe potřebujeme, Tebe jediného a nikoho jiného. Jediné Ty, který nás miluješ, můžeš mít s námi všemi, co trpíme, onen soucit, jež každý z nás zakouší sám se sebou. Ty jediný můžeš cítit, jak veliká, nesmírně veliká je potřeba Tebe v tomto světě, v této hodině světa!“

Nikdo jiný, nikdo z těch, kdo žijí, nikdo z těch, kdo spí v bahně slávy, nám nemůže dát – nám ponořeným do hrozné podvýživy, do té nestrašnější z béd, totiž bída duše – dobro, které zachraňuje.

Všichni Tě potřebují, i ti, kdo Tě vůbec neznají: a mnohem více ti, kdo to nevědí, než ti, kdo to vědí. Hladovějící myslí, že hledají chleba, a zatím hladoví po Tobě. Žízňivý si představuje, že chce vodu, a žízňí po Tobě. Nemocný žije v iluzi, že touží po zdraví, a přitom jeho neduhem je Tvoje nepřítomnost.

Kdo v tomto světě hledá krásu, hledá Tebe, aniž to ví. Tebe, jenž jsi krása úplná a dokonalá. Ten, kdo ve svých myšlenkách jde za pravdou, jde za Tebou, jenž jsi jediná pravda hodná poznání. A ten, kdo vztahuje ruku po míru, vztahuje ji po Tobě, jenž jsi jediný mír a pokoj, v němž mohou spočinout naše srdce. Všichni Tě volají, aniž vědí, že volají Tebe, a jejich křik je nevýslovně bolestnější než náš!“

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Božimu břemenu se nevyhýbej. Je to současně cesta k Božimu požehnání.

Alfréd Delp

Rocková realita

Alan Zaloum a Tom Ehart

Hudba má velký vliv na náš život, protože je prostě všude. V obchodě, v restauraci, v autě a dokonce i v našich snech. »Hudba je jako nářadí. Hudbou nás může muzikant vzrušit, utišit, poděsit, pobavit, přesvědčit, svést a přirozeně také uspat,« říká Rich Mullins, křesťanský pop-zpěvák.

Můžeš oponovat: »Já text neposlouchám, já vnímám pouze rytmus a hudba na mě nemá takový vliv...« Ale jistě jsi upozoroval, že když přijdou kamarádi, pustíš si hudbu s provokativním rytmem, ale když se chceš uklidnit, přijdou na pořad jiné rytmy. Hudba má velmi mocný vliv. Může vydráždit, odrovnat, anebo znovu postavit na nohy. Všechno záleží na tom, co posloucháme...

U rockové hudby je rytmus to nejdůležitější. Když se nám líbí, jsme nadšeni, ale co s textem? Někdy putují slova z našeho sluchu rovnou do podvědomí, aniž to sami pozorujeme. Lisa Wyatová, americká psycholožka, říká: »I když lidé

vědí, že jde o vymyšlený text, obsahy tohoto textu formují naše představy o reálném světě.« Všechno, co vidíme a slyšíme, zanechává v našem mozku a v naší duši stopy, ať chceme, nebo nechceme.

Jak daleko může zajít ovlivnění hudbou, ukazuje případ jednoho děvčete, které o sobě vypravuje: »Od té doby, co jsem fandou Motleye Crüe, změnil se celý můj život k lepšímu. Když mi matka něco řekne, tak ji dořvu. Když chce, abych něco udělala, nehnu sebou. Když mi řekne, ať něco nedělám, zrovna to udělám. Začala jsem pít a kouřit. Trávím noci v partách a stfídám kamarády. Díky Motleyi Crüovi našla jsem nový smysl života...« Jistě, je to poněkud krajní případ, jak může změnit hudba člověka, ale je tomu tak, že hudba, která nás obklopuje, nás také ovlivňuje.

A to je právě to, čeho chtějí dosáhnout lidé jako Bop Pittman z MTV – televize: »Naším cílem je publikum, které od dětství vyrůstá s rock'n'rollem. Nejsilnější dojem, který zůstává, je emoce. Když zapneš jejich emoce, vypneš jejich mozek, a pak ti zcela patří.«

Kytarová hvězda J. Hendrix se po proflamované noci udusil vlastními zvratky. Jednou řekl v interview pro Life-Magazin: »Hudba je duchovní záležitost. Hudbou můžeš lidi hypnotizovat, a když znáš jejich slabiny, můžeš dosáhnout všeho, co chceš, můžeš jim říct všechno a nacpat jim to do podvědomí.« A co říkají jiní hudebníci? KISS/God of Thunder: »Tvoji duši ti ukradne buď Bůh nebo rock. Doporučuji ti, abys poklekl před bohem hromu, bohem rock'n'rollu.«

SEX PISTOLS / Anarchy in the UK: »Já jsem Antikrist a toužím po anarchii...«

INX / Devil Inside: »Je těžké věřit, že bychom potřebovali nějaké místo, které se jmenuje peklo. Dábel je v nás, v každém z nás...«

XTC / Dear God: »Neuvěřím na nebe a peklo, na svaté a na hříšníky, žádná úzká brána, žádná trnová koruna. – Ty necháváš lidi vždycky ve štychu. Utrpení, která vidím, mi pomáhají, abych Otce, Syna a Ducha svatého pokládal za falešnou zprávu. Jestli je něco, čemu nevěřím, pak jsi to ty, milý Bože!«

Satan a hudba byli vždy dobří přátelé. Než se satan odvrátil od Boha, byl sbormistrem nejlepšího chóru stvoření, totiž andělských kůrů. Jistě rozuměl svému oboru a zůstal takový i nyní. Jenže dnes již nevede andělské kůry...

UGLY KID JOE / Goddamn Devil: »Není žádného návratu, když se zasvětiš, uděláme obchod, nech si narůst dlouhé vlasy. Jako satanovo dítě založíš skupinu a budeš hlásat jeho slovo po celé zemi: Já jsem Bohem zavržený dábel!«

Ve všech oblastech našeho života je něco dobrého a něco zlého. Jsme-li čestní vůči sobě samým, musíme se pečlivě dívat, co děláme. Máme-li strach seznámit se s texty podmanivé hudby, tak máme snad také strach, abychom nepodlehli vlivu této hudby.

Rich Mullins říká: »Je skutečností, že hudba má moc, a my s ní musíme v životě počítat. Jestliže bez rozmyslu posloucháme všechno, na co narazíme, může to být nebezpečné. Vybereme kriticky, a hudba se pro nás může stát katalyzátorem, který nám pomůže najít pravdu.«

Sv. Pavel píše Timoteovi: *Duch prohlašuje zcela jasně: V posledních dobách někteří lidé odpadnou od víry a budou se držet bludařských duchů a dábelských nauk, prolhaných pokrytců* (1 Tim 4, 1n).

Jestliže ti Bůh a tvé svědomí říkají, kterou hudbu máš

poslouchat a kterou ne, pak měj odvahu dbát na tuto radu.

Udělejme si malé srovnání:

BŮH nebo ROCK?

Bůh říká...

Rockoví zpěváci zpívají...

Čistota: *Blahoslavení čistého srdce.* (Mt 5,8)

Prince: »Všechno, o co jde, je smilstvo.« (Ze songu »Sister«)

Jednota: *Aby byli všichni jedno, jako my jsme jedno.* (J 17,22)

Jim Morison: »Mě zajímá všechno, co souvisí s revolucí, nepořádkem a zmatkem, zvláště ty aktivity, které nemají žádný smysl.« (Newsweek)

Cti otce svého a matku svou. (Ex 20,12)

David Lee Roth: »Jsme cizinecká legie, pustošíme města, unášíme ženy a děti. Jsem showmanem pro NEMORÁLNÍ MNOHOST.«

Dead Kennedys: »Zabijím děti. Miluji pohled na to, jak umírají. Zabijím děti a doháním jejich matky k breku. Před' je *mým* autem, chtěl bych slyšet, jak křičí. Dávám jim otrávené bonbóny, zabijím děti a hážu jejich hlavy na vrata.« (Ze songu »I kill Children«)

Pokoj: *Blahoslavení pokojní.* (Mt 5,9)

Alice Cooper: »Rebelie, to je základ naší skupiny. Děcka na nás civí jako na hrdiny, protože nenávidí své rodiče.« (Cirkus)

Láska: *Dávám vám nové přikázání, abyste se milovali vespolek, jako jsem já miloval vás.* (J 13,34)

Ugly Kid Joe: »Nenávidím déšť i slunečné počasí, nenávidím rovinu i hory. Nemohu vystát město a nenávidím i venkov! Nenávidím všechno, co je před tebou.« (Everything About You)

(Hit Parader)
Podle YOU! 2/94

Výroky některých zpěváků:

Paul Stanley – KISS: Víte, co teď nejvíce dostáváme? 16–17letá děvčata nám posílají své fotky, na kterých jsou nahé. To je velkolepé. Není nic krásnějšího než americká mládež, která nám může pomáhat.

Poisson: Jednoho dne natočíme pornofilm se všemi děvčaty, která za námi jezdí autobusy.

Nikki Sixx: Dělán si novoroční předsevzetí, že budu konzumovat ještě víc alkoholu a zakázaných drog a budu šířit po celém světě nemoci.

Keith Richards – Rolling Stones: Kdybych přestal s drogami, onemocněl bych.

Judas Priest: Heavy metal, to pro nás není jen hudba. To je filozofie a životní forma. Jsme obránci heavy metal-víry!

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XLVII.

Wilhelm Hünermann

Poutník

Srpnové slunce zářilo nad světem. Poutník v římské tunice kráčel ke klášteru Marmoutier po schodech, které před mnoha lety Martin vysekal v kameni. Zastavoval se a otíral si z čela pot.

Vydechl s ulehčením, když konečně prošel branou. Často si při svém dlouhém putování říkal, jak asi vypadá sídlo mnichů na Loiře, ale to, co uviděl teď, daleko předčilo všechna jeho očekávání. Kde kdysi stála jen poustevna biskupa z Tours, rozkládalo se teď obrovské klášterní město s mnoha sty chýší, s dílnami, mlýny, stodolami a stájemi, s krásným kostelem, refektářem, kapitulní síní a hospicem pro poutníky, obklopené širými poli, zahradami a vinicemi.

Přesto všude vládlo posvátné ticho, přerušované jen bouchním kladiva, bzučením hoblíku a skřípotem kola u studny. Ulice kláštera byly prázdné. Starý mnich přicházel se dvěma vědry vody, ale sotva vzhledl, když uviděl cizince. Němý pozdrav, pak přešel mimo.

Otevřenými dveřmi uviděl poutník mnicha u psacího pultu, který plnil pergamenový papír ozdobnými písmeny. Cizinec zvědavě vstoupil, pozdravil a ptal se:

„Smím vědět, co píšeš?“

„Jistě!“ odpověděl kněz Refrigerius. „Opisuji knihu učeného Hieronyma o životě svatého poustevníka Hilariona. My mniši se můžeme hodně naučit z takových příkladů.“

„Hieronymus, říkáš?“ živě zvolal poutník. „Před mnoha lety jsem se v Aquileji seznámil s mužem toho jména. Byl to věhlasný učenec, oslňující řečník, jádro velkého okruhu přátel. Ale najednou nám zmi-

zel z očí. Říkalo se, že odešel do Palestiny.“

„Ovšem, to je veliký Hieronymus. Už několik let žije v chudé poustevně u Betléma, ale z jeho ticha vycházejí knihy, které budí pozornost v celém křesťanském světě.“

„Rád bych četl některou z jeho knih,“ žádostivě řekl poutník. Refrigerius mu podal jeden svazek, který nedávno dokončil. „To je život svatého Pavla, prvního poustevníka v thébské poušti.“

Cizinec uctivě vzal do ruky knihu, prolistoval ji, žasl nad ušlechtilým písmem a skvostnými iniciálami. Na poslední stránce četl slova: „Tebe však, čtenáři, prosím, pamatuj také trochu na hříšníka Hieronyma! Kdyby mu Bůh dal na vybranou, zvolil by si raději tuniku Pavlova než purpur králů.“ Pod to připojil prosbu i Refrigerius: „Vzpomeň též na ubohého písaře!“

Poutník s dojetím odložil knihu. Jaká změna se musela stát se slavným řečníkem Hieronymem, když – kdysi zářící střed kruhu učenců – trávil své dny v ubohé poustevně!

„Nemohu rozhodovat o této knize,“ váhavě řekl mnich. „Ale jestli se zdržíš několik dní, jistě ti náš otec dovolí si ji přečíst.“

„Jsi už dlouho v klášteře?“ ptal se cizinec.

„Od raného mládí. Když jsem přišel, stálo tu jen několik chatrčí. Vidíš sám, co z toho mezitím vzniklo. A Marmoutier není jediný klášter, vznikla nová sídla mnichů, některá blízko, jiná jsou hodně daleko. Stála se požehnáním pro celou zemi.“

„A ty celé dny stále opisuješ knihy?“

„Ne, ne,“ usmál se Refrigerius. „Jsem duchovním správ-

cem v malém společenství, ale občas nás otec volá zpět do kláštera, aby se naše duše neztratila v neklidu světa. No a pak jsem užitečný jako písař.“

Ve stejnou dobu stál před opatem kláštera se skloněnou hlavou mnich Briccius. Před několika lety mu Martin svěřil městskou farnost v Tours a teď si ho dal zavolat, protože se dověděl o jeho životě mnoho pohoršlivého. Vždycky mu dělal starosti, a teď mu Martin s velikou starostlivostí vytkal jeho chyby, přičemž ani teď nechyběla jeho otcovská láska. Briccius se však vyhýbal jeho pohledu a vzdorovitě hleděl do země.

„Rozhodl jsem se tedy, že tě na nějaký čas odvolám z tvého místa, abys v mlčení našeho kláštera znovu našel svou duši,“ řekl Martin nakonec.

Briccius se chvěl zlostí, z očí mu sršely hněvivé jiskry, když pohlédl na biskupa a celý bez sebe křičel:

„Ty mě chceš učit svatostí? Ty, který jsi prožil mládí jako hrubý a nevzdělaný legionář? A mě chceš učit, který už od jarních dnů svého života nosím mnišský oděv? Což nejsem dál než ty v posvátné vědě? Což nejsem mnohem učenější? Nesbíhá se celé Tours, když stojím na kazatelně? A kdo jsi ty? Starý šedivec, který trápí své mnichy pošetilými historkami a stařeckými výmysly!“

„Máš úplně pravdu!“ odpověděl Martin s klidnou mírností. „Jsem starý muž, který nemůže dělat o moc víc, než oplákovávat pochybení svého mládí. Prosím tě, můj synu, jdi do kostela a modli se za mne!“

Briccius se na okamžik zarazil, ohromen takovou pokorou a dobrotou, ale pak se obrátil a bez pozdravu odešel. Místo něho vstoupil mnich Felix, Martinův nejstarší společník, a volal celý pobouřený:

„Odpusť mi, otče! Nechtě jsem se stal svědkem nehorázného pohany, kterou ti způsobil Briccius. Proč ho konečně ne-

vyženeš? Jak dlouho ještě ho chceš trpět ve své blízkosti?“

„Můj milý Felixi,“ odpověděl Martin s unaveným úsměvem, „naš Mistr ve své blízkosti strpěl Jidáše, jak bych neměl snášet chudáka Briccia?“

Mnich s šedivou bradou odešel, potřásaje hlavou. Kdo by mohl pochopit takovou shovívavost! Ne, to mu nechtělo jít do staré hlavy. Ale Martin vstal, vyšel z poustevny, zvedl srdce i ruce k nebi a modlil se za svého zaslepeného učedníka.

Stalo se však, že cizí poutník potkal Briccia a zeptal se ho na cestu k otci mnichů.

„Vidíš tamtoho starce před svou celou?“ odpověděl ve své zraněné pýše. „Ano, ten šedivý blázen, který stojí přede dveřmi a jako pomatený civí do nebe! To je on.“

Návštěvník zděšeně hleděl za odcházejícím. Jak je to jen možné, že jeden z mnichů mluví s tak bezpříkladnou hrubostí o svém otci, kterého celá Galie ctí jako světce? Bolestně zklamán pokračoval v cestě, zastavil se u biskupa, který přerušil modlitbu a vlídně se k němu obrátil.

„Sulpicius Severus! Ty jsi tu!“ volal radostně a objímal poutníka. „Už je to tři roky, kdy nás šťastná hvězda svedla dohromady ve Vienne. Často jsem se za tebe modlil.“

„A já jsem stále na tebe myslel,“ uctivě odpověděl Sulpicius. „Nemohl jsem na tebe zapomenout, chtěl jsem vidět tebe i tvůj klášter, ale co jsem před chvílí zažil, to by mi ani ve snu nenapadlo. Jsem rozčilením bez sebe.“

„Tak, jsi tady?“ usmíval se biskup. „Tak se uklidni! S ubohým Bricciem to není tak zlé. Je jen trochu rozzlobený a občas mívá dny, kdy na něm rajtuje nějaký zlomyslný čert. Ale v jádru svého srdce není zlý.“

„Nechápu, proč ho strpíš mezi svými mnichy.“

„Proč ho trpím? To je úplně jednoduché. Potřebuji ho;

Pokračování na str. 12

Antonio Socci

protože mi prokazuje největší službu, když mi občas připomene mé pošetilé mládí i mé neuzitečné stáří. Je to cenný učitel ve svatých ctnostech trpělivosti a pokory. Ne, ne, vůbec ho nemohu postrádat. Ostatně vím, že už Bůh napřáhl svou ruku k jeho úplně proměně. Tento Briccius bude jednou všem příkladem dokonalosti! Ale teď pojď! Zavedu tě do hospice. Jistě jsi unavený a hladový. Na štěstí bude brzy čas k jídlu.“

Opirá se o hůl, vedl Martin hosta do útulku pro cizince, nalil vodu do mísy, klekl si před něj a myl jeho zaprášené nohy. Marne ho Sulpicius zapřísahal, ať jej nezahanbuje tak nízkou službou. Skoro osmdesátiletý muž zakroutil šedivou hlavou a řekl:

„Nech to být, můj synu, vždyť přece i sám náš božský Pán umyl nohy svým učedníkům!“

Při společném jídle vykázal Martin hostu čestné místo a podal mu vodu na umytí rukou. Sulpicius Severus potají pozoroval řady mnichů u dlouhých stolů, klouzal zrakem z mladíčkových oblátů ke starcům s bílými vousy, viděl muže s jemnými, inteligentními tvářemi, jiné opět drsné a sukovité, chlapy jako vysekané z hrubého dřeva vedle mužů s hlavami učence; viděl ruce jemné jako ruce dívky vedle mohutných pěstí, syny z nejvznešenějších šlechtických rodů vedle chlapíků z nějaké nuzné chatrče.

Od velké rodiny mnichů se jeho pohled vrátil k opatu a biskupu Martinovi, který chtěl z tak různorodých lidí udělat řádné mnichy, ba dokonce světce. Na mnohých, ať hrubých či jemných, Sulpicius pozoroval, že Martin se ke svému cíli skutečně hodně přiblížil. U dalších ovšem by bylo ještě potřeba hodně úderů kladivem, aby se hrubý špalek aspoň trochu podobal ideálu.

Pokračování přístě

V r. 352 byl za nástupce Petrova zvolen papež Liberius. Brzy nato došlo ke střetu mezi císařem Konstantiem a biskupem Atanášem z Alexandrie. Konstantius, jeden z dvou synů Konstantina, jeho nástupce, rozšířil po smrti svého bratra své panování na celé císařství a začal i na Západě posilovat vliv bludného učení Ariova, jak to dělal již za života svého otce ve východořímské církvi.

Koncil v Niceji r. 325 sice arianismus definitivně odsoudil, ale ještě za Konstantinova života se na císařský dvůr vrátila »ariánská strana« a mohla se tam zahrnout. Pro světskou moc představovalo ariánské redukované křesťanství určitou podobnost se starým státním pohanským náboženstvím, které sloužilo císařům po celá staletí jako nástroj moci.

Popřením Kristova božství vzdálil se arianismus od pravověrného chápání osoby a činů Božího Syna. Nejednalo se zde o kulturní rozdíly, nýbrž o zcela jiný druh představ o křesťanské skutečnosti. Definicí *pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, stejné podstaty s Otcem* vystoupil koncil proti bludu. Trval na tom, že jádro křesťanství spočívá v daru milosti vtěleného Boha, v tajemství, ze kterého může člověk bez vlastní zásluhy čerpat svůj život a které přijímá s úžasem, vděčností a uctivým klaněním. Arius naproti tomu popíral Krista jako pramen božského života. Pro něho bylo křesťanství pouze moudrostí, cestou k dokonalé lidské morálce, které Ježíš jako učitel vyučoval. Člověk potřebuje Krista pouze poznat a využit, jak může jeho učení uplatnit vyčerpávajícím způsobem ve svém životě. Tato hereze se rozšířila z Alexandrie do Egypta a dále na celý Východ. Výjimečnou osobností,

kteřá se postavila tomuto ariánskému učení neohroženě na odpor, byl nakonec pouze Atanáš, mladý biskup z Alexandrie, kterého si lid vybral za biskupa, když mu bylo 33 let.

Hněv císaře Konstantia, na jehož dvoře se seskupila ariánská strana kolem biskupa Eusebia z Nikomédie, dopadl na Atanáše, když v r. 335 odmítl císařem rehabilitovaného Aria přijmout zpět do řad svého kléru. Alexandrijský biskup musel do vyhnanství do Trevíru. Později za Konstantiových synů, kteří rovněž propadli arianismu, okusil ještě čtyřikrát krutost exilu.

Za svou odvahu a za svou víru vděčil sv. Atanáš dvěma mnichům poustevníkům z pouště (sv. Antonín a Pachomius), kteří jej v jeho boji podporovali, ukryli jej před císařskou policií a později jej nazvali »sloupem Církve« a »otcem pravé víry«, protože zůstal jediný, kdo bránil nicejské vyznání víry a autentickou katolickou nauku.

Ale Atanáš byl neohrožený bojovník, který si nedával před ústa servítek. Jako skutečně nezávislý muž nijak se nemírnil ani před samotným císařem, což platilo v té době za velký skandál: »Zdá se, že svobodný muž je otrokem těch (ariánců), kteří jej mají v hrsti.« Atanáš se nedal pohnout císařovými jedovatými poznámkami: zcela otevřeně označil Konstantia za Antikrista.

Věřoučný spor se stal v celém císařství bojem pro a proti Atanášovi. V r. 353 svolal Konstantius synodu do Arles, aby prosadil i na Západě odsouzení Atanáše. Papež Liberius neváhal ani na okamžik bránit svého biskupa. Když se však jeho legáti podrobili císařovu násilí, napsal rozhořčeně: »Vaše chování mě naplnilo smutkem. Dám raději přednost tomu,

abych vytrpěl smrt pro Pána, než abych dal svůj souhlas těm, kteří stojí proti evangeliu.« Pak se obrátil na Konstantia: »Jen nerad jsem přijal tento svůj úřad. Bůh je mi svědkem. Teď však mám horoucí přání vykonávat jej, dokud budu jako poutník na této zemi... Nikdy jsem se nesnažil prosadit svou vůli, nýbrž vždy jednat tak, abych byl co nejpřesněji věren apoštolskému právu... Dávám přednost víře, kterou velká řada biskupů předávala a pro kterou se někteří z nich stali mučedníky. Mým jediným přáním je: uchránit víru neporušenou.«

Konstantius poznal, že musí sám vnutit papeži Atanášovo odsouzení, aby mohl boj rozhodnout pro sebe. A tak povolal papeže do Milána. Bylo to poprvé v dějinách, že se papež odebral za světským vladařem. Dopslovní zápis o výslechu papeže císařem se dodnes zachoval.

Liberius nepřijal císařovy náhledy a musel do exilu. Ponížení, stáří a nátlak, kterému byl vystaven, vedly nakonec v r. 357 k tomu, že vyslovil nad Atanášem exkomunikaci. Ve svém apoštolském listu *Studens Paci* (V úsilí o pokoj) východním biskupům uvádí Liberius, aby alespoň trochu zachoval pravdu, nikoliv věroučné, ale disciplinární důvody pro exkomunikaci. V listu píše: »... když Atanáš nepřijde do Říma, musí vědět, že již nestojí ve společenství římské Církve... Podle kněží, kteří se vrátili, nemá v úmyslu přijít. Krátce řečeno... z tohoto psaní máte vyrozumět, že Atanáš není ve společenství ani se mnou, ani s římskou Církví.«

Byla to temná hodina církevních dějin. Atanáš byl roztrpčen ponížením, které mu papež způsobil, ale nepřestal zcela sám a jediný hájit Církev. Až do své smrti r. 373 zůstal předním bojovníkem za Kristovu víru, tak jak ji definoval koncil v Niceji.

*30giorni 7/91,
přel. -Iš-*

□ 15. července letošního roku začne slavnostní pohřeb ostatků cara Miluláše II. a jeho rodiny, kteří byli povražděni bolševiky v r. 1918. Obřad začne v Jekatěrinburgu. Celý proces přenesení ostatků bude dokumentován na videokazetě, aby se předešlo dohadům, že zde dochází k manipulaci. Ostatky budou uloženy v Petrohradě po velkých smutečních bohoslužbách 16. července. Obřadů se zúčastní vládní činitelé, příbuzní rodu Romanovců a zahraniční delegace. Ruská pravoslavná církev v zahraničí již dříve prohlásila popraveného cara za svatého a požaduje, aby tak učinil i moskevský patriarchát.

Blagoviest-Info

□ **Vedení pravoslavné církve v Rusku** je znepokojeno narůstajícím vandalismem. Vyzvalo společnost, aby zabezpečila kultovní místa před stále rostoucím vandalismem a úpadkem mravního citu v mnoha dosud pokojných oblastech Ruska.

KAI

□ **Veflorentské arcidiecézi končí přípravné práce** na zahájení procesu blahorečení dominikánského mnicha Girolama Savonaroly, který byl popraven před 500 lety. Generální vikář arcidiecéze Claudio Magno informoval, že v nejkratší době předloží florentský arcibiskup kardinál Silvano Piovanelli Janu Pavlu II. vý-

sledky práce a odevzdá je kongregaci pro záležitosti kanonizace. Práce začaly v lednu 1977. Savonarola byl spolu s dvěma dalšími dominikány oběšen 23. května 1498. Jejich těla byla pak spálena na hranici a popel vhozen do řeky Arno.

KAI

□ **Modlitby za mír v Albánii** – Skadar (Albánie)/AP: Tisíce římskokatolických věřících se v neděli 24. 5. modlily při bohoslužbách za mír v zemi. Přes 6 000 věřících se zúčastnilo vysvěcení nového kostela zasvěceného Panně Marii Pomocnici, který byl vybudován na místě chrámu zničeného před 31 lety na příkaz marxistické vlády. V r. 1967 zakázal komunistický režim veškeré náboženské úkony. Poté diktátor Enver Hodža nařídil zboření všech kostelů a mešit.

□ **Cena sv. Štěpána kard. Ratzingerovi** – Řím (I)/KNA: Kardinál Joseph Ratzinger (71), prefekt Kongregace pro nauku víry, obdržel 21. 5. 1998 z rukou maďarského primase kardinála Laszlo Paskaie „Cenu sv. Štěpána“. Vyznamenání mu bylo uděleno za jeho zásluhy o rozvoj pokoncilní teologie. Podnětem k udělení ceny jsou oslavy 150. výročí činnosti Nakladatelství sv. Štěpána v Budapešti.

□ **Poredakční závěrce** přišla zpráva, že novým královéhradeckým biskupem byl jmenován ThLic. P. Dominik Duka OP.

Ideologie, které si podmanily naše současníky, vnucují jim společenské formy a způsoby chování, které by chtěly rozhodovat o všem, o životě a smrti, o intimní sféře a smýšlení, o plození i o genetickém dědictví.

Jan Pavel II.

To první, o co nás chce Zlý ve všedních dnech oloupit, jsou naše křídla: naši duši, naši lásku, naše nadšení, proto se musíme připravit na boj se Zlým, aby nám neuloupil naše křídla.

Josef Ratzinger

Důležitá zkušenost

Jako listonoš měl jsem koncem měsíce vždycky více práce, protože bylo nutno roznést více důchodů.

Jedna stará dáma bydlela až takřka mimo město a patřila k mým klientům. Když jsem přišel, stála již na zápraží a začala vyprávět. Ale já jsem měl vždy naspěch, protože jsem chtěl mít co nejdřív volno.

A tak se stávalo, že jsem k ní byl dost nezdvořilý. Před časem dostala tato paní nějaký doplatek. Nechal jsem si podepsat potvrzení, položil jsem peníze na stůl, a než zmohla na slovo, byl jsem venku.

V poledne při zúčtování jsem zjistil, že mi chybí 1000 Kč. To bylo nepříjemné, protože jsem to musel uhradit ze svého. U někoho jsem se přepočítal. Ale u koho?

Protože jsem ten den byl u více lidí, nezbylo mi nic jiného, než zítra všechny obejít a zeptat se, zda se některý z příjemců neohlásí s přeplatkem.

Další den byl velice studený a deštivý. Seděl jsem brzy

ráno na poště a třídil svou roznášku. Vtom přišel pro mne kolega a řekl, že mě někdo hledá.

Když jsem přišel do vstupní haly, nechtěl jsem věřit svým očím. Stála tu stará mnohmluvná dáma, přes hlavu hrubý šátek, s deštníkem, v promočených botách.

Smála se na mě a vyprávěla mi, jak je ráda, že mě našla. Prý celou noc nespala, protože jsem jí dal o 1000 Kč víc a jistě jsem to musel uhradit ze svého.

Strčila mi poskládanou tisícovku do ruky, a než jsem mohl něco říct, otočila se a byla pryč.

Cítil jsem se zahanbený. Stál jsem s bankovkou v ruce jako provinilý školák, který dostal právě vynadáno. Na druhý den jsem se ihned vypravil ke staré paní, abych jí jaksepatří poděkoval.

Od té doby již mám vždycky čas vyslechnout starosti a potřeby staré osamělé ženy. Za chladných dnů má pro mne hrnek kávy a je na ní vidět, jak je ráda, když se objevím.

V. H.

Z dopisu čtenáře

Znovu Vám musím poděkovat za všechny Vaše aktivity, zvláště za nebojácné hájení pravdy. Potěšil zvláště článek, který obhajuje rakouského kardinála Groera. Před časem jsem četla v MF dnes velmi pěkný článek J. Jandourka, kterým se autor ujímá amerického prezidenta proti pomlouvačné kampani. Proč se ale tentýž autor nezastal i rakouského kardinála, zůstává záhadou.

Zastat se dobrého jména kohokoliv je jistě velkým činem křesťanské lásky. Na druhé straně je nutné občas i upozornit na chyby a omyly, kterým bohužel dnešní teologové podléhají

stále častěji. I toto je velkým projevem pravé lásky, těžko lze tedy pochopit postoje některých čtenářů i z řad duchovních, kteří vytýkají Světlu nedostatek tolerance a lásky. Snad jsme si příliš zvykli na bezduché, nicneřikající úsměvy, potřásání rukou a přikyvování všemu, co náš bližní udělá, či řekne.

Toto svědčí spíše o velké lhostejnosti k problémům Církve a našich bližních.

Prosím, nedejte se nikým a ničím odradit, kéž Vám Matka Boží zehná a pomáhá.

J.U.

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Vskutku, početí a narození Ježíše Krista jsou největší díla, která vykonal Duch svatý v dějinách stvoření a spásy; svrchovaná milost – „milost spojení“, pramen jakékoli milosti jiné, jak vykládá svatý Tomáš (200). Na toto dílo se vztahuje velké jubileum a vztahuje se také – pronikneme-li do jeho hloubky – na strůjce tohoto díla, na osobu Ducha svatého.

„Plnosti času“ odpovídá totiž zvláštní plnost sebesdělování trojjediného Boha v Duchu svatém. „Skrze Ducha svatého“ se naplňují tajemství „hypostatického spojení“, to je spojení božské přirozenosti s přirozeností lidskou, božství v jediné osobě Slova-Syna. Když Maria ve chvíli zvěstování pronáší své „fiat“ – ať se mi stane podle tvého slova (201), počíná panen-

sky člověka, Syna člověka, který je Syn Boží. Prostřednictvím tohoto „zlidštění“ Slova-Syna dosahuje sebesdělování Boha své definitivní plnosti v dějinách stvoření a spásy. Tato plnost nabývá zvláštní hutnosti a výrazné výmluvnosti v textu Janova evangelia: „Slovo se stalo tělem“ (202). Vtělení Boha-Syna znamená, že je v jednotě s Bohem přijata nejen lidská přirozenost, ale v ní v jistém smyslu i všechno, co je „tělo“: celé lidstvo, celý vtělený a hmotný svět. Vtělení má proto kosmický význam, kosmický rozměr. „Zrozený dříve než kdokoli z tvorů“ (203), když se vtělil v individuálním lidství Kristově, spojuje se nějakým způsobem s celou realitou člověka, který je také „tělo“ (204) – a v ní s každým „tělem“, s celým tvorem.

51. To všechno se děje skrze Ducha svatého, a tedy to náleží k obsahu budoucího velkého jubilea. Církev se na ně nemůže připravovat jinak, než v Duchu svatém. To, co se událo „v plnosti času“ působením Ducha svatého, může nyní jenom jeho působením vyvstat v paměti církve. Jeho působením se to může zpřítomnit v nové fázi pozemských dějin člověka: rok 2000 od narození Krista. Duch svatý, který svou přítomností zastínil panenské tělo Mariino a dal v ní počátek božskému mateřství, učinil současně její srdce dokonale poslušným vůči sebesdělování Boha, které překonávalo všechno chápání a všechny schopnosti člověka. „Blahoslavená, která uvěřila“ (205) – tak zdraví Marii její příbuzná Alžběta, také „naplněná Duchem svatým“ (206). Zdá se, že ve slovech pozdra-

vu té, „která uvěřila“, se rýsuje už vzdálený (ale ve skutečnosti velmi blízký) kontrast oproti všem, o kterých Kristus řekne, že „neuvěřili“ (207). Maria vstoupila do dějin spásy světa svou poslušností víry. A víra ve své nehlubší podstatě je otevřenost lidského srdce k daru: k sebesdělování Boha v Duchu svatém. Svatý Pavel píše: „Pán je Duch: a kde je Duch Pána, tam je svoboda“ (208). Když se trojjediný Bůh otevírá člověku v Duchu svatém, zjevuje tato jeho „otevřenost“ tvorů (člověku) plnost svobody a současně mu ji dává. Tato plnost se pro-

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT

Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc
tel. 068/55 00 250

Pozvání na víkend pro starší ženy

Víkendy jsou určeny pro ženy, které prožívají „třetí věk“ svého života. Součástí víkendů jsou přednášky zaměřené na „radosti a starosti“ stáří, vztah k manželovi, dětem, vnoučatům, vztah k Bohu a prohloubení duchovního života. Během víkendu bude možnost ke společným modlitbám, rozjímání, adoraci, mši sv., svátosti smíření i svátosti pomazání nemocných a k rozhovoru s knězem, který bude přítomen po celou dobu trvání víkendu.

Termíny a místa konání víkendů:

- 4. 9. – 6. 9. 1998 Králíky
- 18. 9. – 20. 9. 1998 Kroměříž
- 16. 10. – 18. 10. 1998 Velehrad – možnost účasti manželských párů
- 13. 11. – 15. 11. 1998 Velehrad
- 20. 11. – 22. 11. 1998 Žirovnice

Cena pobytu je cca 350 Kč.
V ceně je zahrnuto ubytování a strava.

Přihlásit se můžete písemně na adresu:

Centrum pro rodinný život, Marie Mourková, Biskupské nám. 2, 771 01 Olomouc, nebo telefonicky: 068-5312850 – M. Mourková (domů)
Na přihlášce uveďte jméno, adresu, PSČ, věk a datum víkendu. Podrobné informace budou účastnicím poslány před nástupem.

Modleme se společně o Boží požehnání pro toto dílo.

Marie Mourková

Exerciční dům Stojanov na Velehradě se podařilo z velké části opravit a už slouží k duchovním cvičením a formačním setkáním. Na další nutné opravy už Arcibiskupství olomoucké nemá prostředky, proto se obracíme také na Vás s prosbou o pomoc.

STOJANOV VOLÁ O POMOC

Oprava střechy žádá	3 900 000 Kč
Vyložkování komínů	383 000 Kč
Oprava vzduchotechniky v kuchyni	317 000 Kč

To jsou opravy, které jsou nutné bez odkladu. Výhledově je třeba myslet na výměnu oken a vnější fasádu. To si vyžádá asi 4 miliony. Každé odložení však přinese zvýšení ceny.

Konto:

Československá obch. banka Olomouc
č.ú. 8010-0209100133/0300
var. symb.: 91 020

Upřímně děkuji za každý dar, kterým pomůžete našemu společnému dílu.

Mons. Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

ZMĚNA SÍDLA ÚSTŘEDÍ ORLA

Oznamujeme Vám, že dochází ke změně sídla ústředí občanského sdružení Orel s platností od 17. června.

Nová adresa: OREL, Pellicova 2c, 602 00 Brno, tel.: 05/43244880, fax: 05/43244882

HLAVNÍ POUŤ V HLUBOKÝCH MAŠŮVKÁCH U ZNOJMA

4. A 5. ČERVENCE 98

SOBOTA 4. 7.:

- 15.00 hod. pěší pouť od kostela v Příměticích – vede Orel
- 16.00 hod. křížová cesta v kostele
- 16.30 hod. procesí od rybníka v Mašůvkách
- 17.00 hod. přivítání poutníků, mariánská pobožnost
- 18.00 hod. modlitba růžence, novokněžské požehnání
- 19.00 hod. poutní mše sv. před kostelem (P. Jan Hába), světelný průvod na Kalvárii (svíce vzít s sebou), adorace v L. jeskyni

NEDĚLE 5. 7.:

- 6.00, 7.30 hod. mše sv. v kostele
- 8.30 hod. růženec v Lurdské jeskyni
- 9.00 hod. mše sv. v Lurdské jeskyni
- 10.30 hod. hlavní mše sv. před kostelem
- 13.00 hod. křížová cesta na Kalvárii, svátostné požehnání v kostele, rozloučení s poutníky

Příležitost ke sv. zpovědi po oba dny. Zpívá se z poutnického kancionálu. Autobusová doprava ze Znojma (nádr. ČSD – lázně – Přímětice – Hl. Mašůvky a zpět), v sobotu od 15.00 do 22.30 hod., v neděli od 7.00 do 14.30 hod.

jevila vznešeným způsobem právě skrze Mariinu víru, skrze „poslušnost víry“ (209). Opravdu, „blahoslavená, která uvěřila“!

2. NÁMĚT JUBILEA: UKÁZALA SE MILOST

52. V tajemství vtělení dosahuje dílo Ducha, dárce života, vrcholu. Není možné darovat život, jehož plnost je v Bohu, jinak než tak, že se z něho stane život člověka – Krista v jeho lidství. Slovem učiněné osoby v hypostatické jednotě. A současně s tajemstvím vtělení se otvírá novým způsobem pramen tohoto božského života v dějinách lidstva. Slovo, „zrozené dřív než všechno tvorstvo“, stává se „prvním z mnoha bratří“ (210). A takto se stává také hlavou těla, kterým je církev, jež se narodí na kříži a bude zjevena v den let-

nic – a v církvi se stane hlavou lidstva: lidí všech národů, všech ras, všech zemí a kultur, všech jazyků a světadílů, všech povolání ke spáse. „Slovo se stalo tělem – to Slovo, v kterém byl život, a ten život je světlo lidí.“ Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi (211). Ale toto všechno se naplnilo a neustále naplňuje „skrze Ducha svatého“.

Neboť Boží děti jsou, jak učí apoštol, „všichni, kdo se nechávají vést Božím Duchem“ (212). Adoptivní dětství Boží se rodí v lidech na základě tajemství vtělení, a tedy díky Kristu, věčnému Synu. Avšak k narození nebo znovuzrození dochází, když Bůh Otec „pošle do našich srdcí Ducha svého Syna“ (213). Neboť tehdy dostáváme „dar, který přísluší stavu těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče“

(214). Takže Boží dětství naroubované do lidské duše s milostí posvěcující je dílo Ducha svatého: „Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch, že jsme Boží děti. Když však děti, dostane se nám dědictví, dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem“ (215). Posvěcující milost je v člověku principem a pramenem nového života, života božského, nadpřirozeného.

Pokračování příště

Poznámky:

- 200 – Srv. sv. Tomáš Akv., Summa Theolog. III, q. 2, aa. 10-12; q. 6, a. 6; q. 7. a. 13
 201 – Lk 1,38
 202 – Jan 1,14
 203 – Kol 1,15
 204 – Srv. např. Gen 9,11; D 5,26; Job 34,15; Iz 40,6; 52,10; Ž 145 (144), 21; Lk 3,6; 1 Pt 1,24
 205 – Lk 1,45

Kříž je třeba nést

- jako pokání za vlastní hříchy,
- jako obět' za spásu někoho jiného,
- za pokoj pro někoho, komu nemůžeme odpustit,
- za někoho, koho odsuzujeme,
- za někoho, kdo nám nemůže odpustit.

At' už jej neseme pro kohokoliv, musíme jej nést jen s láskou.

sv. Terezie od Ježíška

- 206 – Srv. Lk 1,41
 207 – Srv. Jan 16,9
 208 – 2 Kor 3,17
 209 – Srv. Řím 1,5
 210 – Řím 8,29
 211 – Srv. Jan 1,14. 4. 12 a n.
 212 – Srv. Řím 8,14
 213 – Srv. Gal 4,6; Řím 5,5; 2 Kor 1,22
 214 – Řím 8,15
 215 – Řím 8,16 a n.

Liturgická čtení

Neděle 21. 6. – 12. neděle v mezidobí

1.čt.: Zach 12,10–11
 Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9
 2.čt.: Gal 3,26–29
 Ev.: Lk 9,18–24
 Odp.: 2b

Pondělí 22. 6. – Nez. pam. sv. Paulína nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1.čt.: 2 Král 17,5–8.13–15a.18
 Ž 59,3.4–5.13–14
 Ev.: Mt 7,1–5
 Odp.: 7b

Úterý 23. 6. – ferie

1.čt.: 2 Král 19,9b–11.14–21.31–35a.36
 Ž 47,2–3a.3b–4.10–11
 Ev.: Mt 7,6.12–14
 večer: 1.čt.: Jer 1,4–10
 Ž 71(70),1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17
 2.čt.: 1 Petr 1,8–12
 Ev.: Lk 1,5–17
 Odp.: srv. 9d

Středa 24. 6. – Slavnost Narození sv. Jana Křtitele

1.čt.: Iz 49,1–6
 Ž 139(138),1–3.13–14ab.14c–15
 2.čt.: Sk 13,22–26
 Ev.: Lk 1,57–66.80
 Odp.: 14a

Čtvrtek 25. 6. – ferie

1.čt.: 2 Král 24,8–17
 Ž 78,1–2.3–5.8.9
 Ev.: Mt 7,21–29
 Odp.: 9bc

Pátek 26. 6. – ferie

1.čt.: 2 Král 25,1–12
 Ž 136,1–2.3.4–5.6
 Ev.: Mt 8,1–4
 Odp.: 6a

Sobota 27. 6. – Nez. pam. sv. Cyrila Alexandrijského nebo sv. pam. P. Marie

1.čt.: Pláč 2,2.10–14,18–19
 Ž 73,1–2.3–4.5–7.20–21
 Ev.: Mt 8,5–17
 Odp.: 19b

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	21.6.	22.6.	23.6.	24.6.	25.6.	26.6.	27.6.
Antifona	1136	1150	1166	1396	1197	1213	1228
Žalm	784	783	783	783	784	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	1136	1151	1166	1396	1198	1213	1228
Antifony	1137	1151	1167	1397	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1397	1201	1217	1232
Antifona k Zach. kantiku	701	1155	1170	1397	1202	1218	1232
Prosby	1140	1155	1171	1398	1202	1218	1232
Záv. modlitba	701	1393	1171	1398	1202	1218	1402

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1264	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1398	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1265	1204	1219	1334
Krátké čtení	1144	1159	1175	1399	1206	1221	1336
Záv. modlitba	701	1159	1175	1398	1206	1222	1336

Nešpory:

SO

Hymnus	1132	1145	1160	1394	1400	1207	1223	807
Antifony	1133	1146	1161	1395	1400	1208	1224	808
Žalmy	1133	1146	1161	1751	1761	1209	1224	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1395	1400	1211	1226	810
Ant. ke kant. P. M.	701	701	1164	1395	1401	1211	1227	702
Prosby	1135	1149	1165	1395	1401	1211	1227	811
Záv. modlitba	701	701	1393	1396	1398	1212	1227	702
Kompletář	1238	1242	1247	1238	1242	1257	1262	1238

Představujeme vám...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1

RŮŽENCOVÁ ROZJÍMÁNÍ

Rozjímání k jednotlivým desátkům růžence podle ctností

P. Antonín Šuránek

V době přípravy beatifikačního procesu P. Antonína Šuránka mají být pro nás jeho růžencová rozjímání školou opravdové modlitby a přínosem v naší snaze o hlubší duchovní život. Jeho myšlenky obsažené v těchto rozjímáních vyjadřují sílu jeho víry a bezmeznou oddanost Kristu, jeho Matce Panně Marii a církvi. Kéž proniknou i do nás a pomáhají nám vydat svědectví víry a svatého života.

Mons. Josef Hrdlička

O modlitbě růžence bylo už mnoho řečeno a mnoho napsáno. Je to aktivita, která má mimořádné duchovní účinky. Krátké úvahy z pozůstalosti P. Antonína Šuránka k růžencovým tajemstvím se vztahují k jednotlivým desátkům růžence podle ctností (víra, naděje, láska k Bohu, láska k bližnímu, chudoba, čistota, poslušnost, tichost a pokora srdce, umrtvenost, usebraná mysl – mlčení, modlitba, zápor sebelásky), jsou vhodné před modlitbou jednotlivých desátků.

Brož., formát A5, 80 stran, 57 Kč

VZNEŠENOST SVATÉHO RŮŽENCE

PhDr. Tomáš Bahounek OP

Nikdy nikdo nebude moci dost pochopit podivuhodné bohatství posvěcení obsažené v tajemstvích svatého růžence. Toto rozjímání o tajemstvích života a smrti Ježíše Krista je pro všechny, kteří je prožívají, zdrojem vznešených plodů. Svatý Tomáš Akvinský říká, že je nutné projít tímto rozjímáním dříve, než se pozvedneme k vyšším stupňům nazírání. Rozjímání nad tajemstvími sv. růžence nás přivedou k úsilí o osvojení ctností a ctnostmi nabudeme úzkého spojení s Bohem.

I tato malá publikace nás může účinně vést k hlubšímu modlitebnímu ponoření a postupně ke stále hodnotnější a duchovně inspirované modlitbě růžence.

Brož., formát A5, 24 stran, 29 Kč

**Piaceno prevodem
706 035**

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 dne 23. 8. 1993; podávání novinových zásilek povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.